

Kåseri om resor.

En utrikesresa! Hvad var det ej för ett evenemang i forna dagar! Redan färderna med skjuts, (äfven med egna hästar) i den höga blå eller gulmålade familjevagnen utgjorde en hel epok, i synnerhet om resan från landsorten anträdde först till själfva hufvudstaden. Nu transporterar ångan folk hvar som hälst utan att därtill kräfves hvarken stor energi eller stora kapitaler och man väcker ej mera minsta uppseende för att man varit „utrikes rest“.

De, som af sina lefnadsomständigheter tvingas att alltid sitta hemma, afundas nog ibland i sitt stilla sinne den kringfladdrande turisten, som bestiger höga fjäll och lyssnar till försars brus, eller vandrar i söderns orangelunder under evigt blå himmel, „där naturen själf bjöd den glada människan njuta“.

Så, endast så tänker sig den oerfarne saken och det är icke att undra på. Hvilken turist med någon känsla af sin värdighet upprullar ej, när han återvänder till sitt land igen, taflor ur sitt reslif, där blott lätta skuggor anbringas för att solljuset så mycket intensivare skall kasta prismans färger öfver allt hvad han sett och erfarit.

Och jag själf, som hämtat så många af mina gladaste lefnadsminnen från resor i söder och nord, dem jag i tal och tryck lofsjungit, har jag ej på mitt samvete att ha upp-tändt vandringslust i mångt sinne, som med ens börjat finna stugan för trång? En gång kan det dock vara godt att äfven komma ut med hela sanningen och afkasta glöm-

skans täckelse från många tribulationer och vedervärdigheter, som gjort lifvet för turisten surt ibland — hälst om han ej är försedd med en mycket välspäckad börs. För omväxlings skull må vi därför här erbjuda vår goda läsare en liten reseskizz med rubriken *Turistmissöden*.

I ingressen uppställes spørsmålet:

Är rundresebiljett att föredraga framför enkel biljett?

Den förstnämde har en alldeles ofantlig förtjänst: den reducerar med en tredjedel biljettpriiset.

Men jag hålles i ledband med en stränghet, som ej tillåter minsta afvikelse från den marschruta, hvilken står präntad på bladen af det lilla biljetthäftet.

Ej håller tillåtes innehafvaren af detta en timmes dröjsmål *utöfver* den tid som biljetten utfäster. Med bagaget förhåller det sig så, att allt hvad som ej kan inpräsdas af den resande i kupén — och himlen må veta att det fins resande som missbruka denna rätt! — detta bagage betalas efter vikt — och ingalunda billigt.

Mig har det gått så, att jag efter någon tids färd med rundresebiljett känt vakna hos mig ett innerligt behof att åter få råda fritt öfver mig själf och ge herrar *Cook* (jämte alla som göra i samma Geschäft) på båten...

Detta är en individuel uppfattning, — hvarken ett råd eller ett tadel kastadt på Cookskompanierna. Att jag fått ett litet horn i sidan till dem, har nog sin förklaring genom det *missöde*, hvarom jag skall berätta för Nutids läsare...

Han finner mig, om det intresserar honom att följa mig, vid Adriatiska hafvets solbelysta kuster, i det lageromkransade *Abbazia*, som höjt sig på några decennier ur hafvets skum, likt Venus och nu, liksom skönhhetens gudinna, lockar till sig beundrare från östan och vestan.

— Här är oss godt att vara! är deras första utrop, när de sätta foten på denna af tropisk växtprakt doftande mark, — men, som allt här i världen måste ha ett slut, så måste äfven turisten lämna *Abbazia* engång. Jag hade med en kär reskamrat nått denna afskedsstund och, när solen sänkte sin hjässa bortom bärigen, gingo vi ombord på ångaren, som skulle föra oss öfver viken till Fiume, hvarifrån man rullar

uppåt till Wien på 12 timmar. — *Fiume—Wien* stod med stora bokstäfver präntadt på våra rundresebiljetter och med stöd af *Henschels Telegraf* följde vi på kartan den genaste vägen öfver S:t Peters, Gratz—Murzzurschlag (vi hade med största svårighet inpluggat namnet i vårt minne) och slutligen Semmering—Wien.

Ytterst förnöjda beräknade vi, att solen skulle gå upp just i det vi nalkades Murzzurschlag. Semmeringvägen, naturens och ingenjörvetenskapens undervärk, antar här ju sin storartade karaktär. Mörkret inbröt och det duggade otrefligt när vi nu landade vid Fiume. Förgäfves att spana efter någon sorts ekipage!... En svartmuskig dalmat eller kroat eller krabat fick anhållas, som på handkärria framforslade vårt bagage. — „Högst 10 minuters väg till bangården“, försäkrade han. — Undergifvet traskade vi efter i en smuts, som kanske bättre kunnat undvikas, om gatubelysningen i Fiume, den betydande handelstaden på Istriens kust, varit hälst sådan, som oss består i våra anspråkslösaste kråkvinklar. Efter en halftimmes vandring i kolmörker voro vi ändtligen vid stationshuset, hade expedierat våra koffertar till Wien och fingo klifva in i kupén, som rullade af mot S:t Peters.

— Biljetterna! begärde konduktörens skrofliga stämman. Vi råkade honom våra små rundresehäften och han började i halfdunklet vända dem fram och åter med en underligt illvillig min. Vi tyckte hans mustascher reste sig som murrhår på en fräsande katt.

— Jag skall ta de här med mig och visa dem åt öfverkonduktören, sade han och försvann, i det tåget fortsatte färden. En station uppnåddes, så en annan, en tredje. — S:t Peters! ljud en basunröst och en galonerad mössa med öfverkonduktörens hufvud inunder inträdde med våra biljetter i hand och uppsynen af en arg dogg. — — Damerna äro goda och stiga af här, ni äro på orätt väg! sade han.

— Hvad i Herrans namn! Det står ju *Fiume—Wien* på våra i Berlin köpta biljetter!

— Jaså, men gjorde man er ej i Berlin uppmärksamma på mellanstationerna, som äro här trykta med fin stil? Läs sen själfva!...

Och inför våra förbluffade ögon, som i den usla belysningen ansträngde sig oerhördt för att läsa några rader med mikroskopiska bokstäfver, skakade konduktören rytande det gröna bladet och visade att här stod vår väg utstakad genom *Budapest* — en kolossal omväg, som vi ej ens fallit på den idén att undersöka. Således tjuguttre timmars färd istället för tolf. —

— Men hvarför denna ofantliga omväg? utropade vi gråtfärdiga. —

— Den är billigare än de österrikiska statsjärnvägarne, förklarade den morske konduktören. — Varen goda och stigen ur, tåget går strax! Här kommer snart ett annat, som återför er till Fiume, därifrån Budapesttåget afgår i morgon bitti kl. 6. Köp er här nya biljetter! Med ett hopp stodo vi med våra nattsäckar på marken.

Jag tror den där grofhuggarn misstänkte oss för afsiktligt bedrägeri med biljetterna, utropade vi båda på en gång ursinniga, medan Wienertåget rusade åt Semmering till. — Det var gement af dessa konduktörer att ej genast i Fiume göra oss uppmärksamma på misstaget. Nu hafva vi tillryggalagt flere timmars väg och så kastas vi ut midt i natten, utbrusto vi indignerade och öfvergifna.

Emellertid fans nu ingen annan råd än att gå in och köpa nya biljetter till Fiume igen och invänta tåget, som skulle återföra oss dit. Det kostade oss 20 gulden. — Och våra koffertar! utropade jag plötsligt och slog mig för pannan, nu gå de en annan väg än vi! skola vi nånsin få skåda dem mera?

— Troligen lika mycket, som vi få skåda Murzzur-schlag i soluppgången! svarade min olyckskamrat med detta ironiska skrätt, som är så vanligt i djup förtviflan. Vi få också skåda i fantasin Semmering med sina sju och sjuttio tunnlar, där tåget vrider sig som en lång orm och sista vagnens passagerare befinna sig ansikte mot ansikte med första vagnens. — Jo, nog är det här roligt! hånlog jag i min tur.

Murrrrrrrrr! hördes på afstånd — det lät nästan i våra öron som Mur-zzur-schlag ideligen upprepadt — två eldröda ögon glödde fram genom mörkret och ett tåg flå-

sade ut vid S:t Peters, just så länge att vi hunno stiga upp i en vagn, som stod tom, och där vi åtminstone hade den tur-
ren att få sitta i fred ända fram till Fiume. Utan hopp om supé, ännu våtare och smutsigare än då vi lämnade den betydliga hamnstaden, nådde vi för andra gången på denna olycksdag dess bangård och slutligen äfven ett hotell. Att sofva var naturligtvis ej att tänka, då man skulle i väg följande morgon kl. 6, och vi slog oss ner för ett par timmar här, filosoferande alltså: — „Som vi i alla fall äro ute för att roa oss och i denna afsikt ha nått så långt ner som till Fiume, så är det bäst att taga dagen som den kommer. Och därpå bestälde vi oss en kopp kaffe.

Hvilken lång, tröttsam dag väntade oss ej, genom trakter som, beskådade med lättare sinne, kunde delvis ega poetisk skönhet; men i allmänhet ersatte naturen oss ingalunda mödan af den tråkiga vägen till Budapest. Till vår stora lättnad fingo vi vara mest ensamma i vår kupé och hade tillfälle att sträcka ut de trötta benen. — Men den under-
sköna staden Budapest — alla resande förena sig i omdömet att dess läge är ett af de härligaste i Europa — denna Ungerns pärla passerade vi på sidan, utan att tåget stannade och i ett mörker som var ogenomträngligt. Och så ännu en sömlös natt! Och hvilka trista funderingar öfver våra koffertars obekanta öden vid den österrikiska tullen! Endast turister, hvilkas bagage vilsekommit, kunna förstå och deltaga i de bekymmer, som detta missöde hopar öfver olyckliga resandes hufvuden. Jag vill ej genom öfverflödiga erinringar kanske upprifva hos dem läkta eller halfläkta sår, utan anför blott, att mycken oreda, åstadkommen af tullsnokars fingrar, kunde af oss konstateras och många gulden fingo vandra ut ur våra portmonnäer, innan vi åter voro i besittning af vårt gods, i den glada kejsarstaden Wien. Dock i år ha de våldsamma öfversvämnin-
garne vid Donaus stränder och dess biflodens nedstämt folklynnet i alla de trakter — Tyrolen värst — där sång och dans och sprittande folklif gifvit glädjens, kanske äfven lättfärdighetens prägel åt allting i andra folks ögon.

Sans moral! ingen lycka utan vank, intet ljus utan skugga och ingen glädje som är fullkomlig. Detta är allt

erkända sanningar, som ej motsägas. Men hvad som genom denna anspråkslösa skizz ej torde ha blifvit till fullo konstateradt är, huruvida rundresebiljetter kunna anses ega företräde framför sådana, som lämna människan fri disposition öfver sig själf.

A—i—a.

Vid tjugu år.

Hon sitter vid det öppna fönstret och blickar ut i den ljusa nordiska sommarkvällen. Vinden fläktar in ljuflig och sval. Den leker med de höga björkarna vid stranden och krusar lätt insjöns yta.

De milda fläktarna komma från sydliga länder, de bringa henne kära hälsningar, de nämna för henne med vänlig susning ett älskadtt namn.

Den käre vandrar bland snöhöljda alper och drömmer vid djupblåa sjöar. Hon ser honom käkt sträfva allt högre upp mot solen. — „Min starka gosse“, hviskar hon, ditt mål är högt och du har stål i viljan,„.

Hon ser honom samla täcka blomster i vilda klyftor, vid stupande branter och dånande forsar. — „Min modiga gosse genom faror går din väg till ljusets härliga skördar“.

Hon ser honom hvila i palmers skugga vid sydländsk strand. Hans drömmande blick riktas mot norden. Hans tankar flyga till henne. Deras tankar mötas och sväfva sedan gemensamt längre, långt bortom de blånande bergen.

„Älskling, du bor ständigt djupt i mitt sinne. Där har du vuxit till en hjälte, så ren och stor. Jag vet att din bild i mitt hjärta är sann och att jag i verkligheten skall finna dig lika fläckfri.

Må Gud bevara mitt hjärtas vän“. — Och hon går att lägga sig till hvila.

Linnea.